

„Forgass olyan gondolatokat a fejedben, amelyek jókedvre derítenek. Tégy olyan dolgokat, melyektől jó lesz a közérzeted. Barátkozz olyan emberekkel, akik növelik az önbizalmadat. Táplálékod mindig előnyére váljon a testednek. Lépteid kövessék belső ritmusodat.” - Louise L. Hay

„Kaszasuhintó július”

Csanádi Imre: Hónap-soroló című verséből származik a fenti részlet. Azért is szerettem ezt a mondókát, mert amellett, hogy nagyon jól meg lehet tanulni belőle a hónapok sorrendjét, a hónapokhoz kapcsolt talaló „jelzők” nem csak az agyat tornáztatják meg, hanem a képzeletet, a fantáziát és az érzékszerveket is megmozgatják (pl. aranyat izzó augusztus, szőlőszagú szeptember, stb.).

Teljesen igaz, hogy ha júliusra gondolunk, az aratás jut először eszünkbe. Már beérett a gabona, s bízunk a jó termésben, mert egy évig ebből kell gazdálkodnunk. Igazán szép a természet is, virágozik minden, fejlődnek a növények. Reméljük, elegendő esőt is kapnak majd. Sok gyümölcsnek is eljött a szezonja. Milyen jól esik a hideg dinnye, a bokorról szedett málna, barackok, szilvák. A hűtők az árnyékbán: limonádék, fröccsök, koktélok, csapolt sör. És a nyár esti nyársalások, hús-sütések, bográcsozások! Kellems társaságban, vidámságban, rokonokkal, barátokkal. Az éjszakai csillagnézések, beszélgetések. A sok szabadban eltölthető program: strand, kirándulás, horgászat, sport. Nem beszélve a nyaralásokról, kikapcsolódásokról, fesztiválokról! Felhőtlennek érzi magát az ember. Igaz, emellett azért a munkát is el kell végezni, a feladatokat meg kell oldani, helyt kell állni a mindennapokban is. Ha valakinek pl. betegség, vagy anyagi gondok árnyékolják be az életét, természetes, hogy másként gondol a nyárra. Kitartást nekik és bizzunk benne, hogy jövőre jobb lesz!

A nyári hónapok közül, valószínűleg ez a kedvencem, mert a június az iskola végéig még olyan „hivatalos”, csak utána kezd beindulni, az augusztus meg mintha csak három nappal állna (Falunap, Szentkút, Szent István) és már véget is érne, de a július... az az igazi nyár! Igaz, hogy 40 °C-kal, meg zivatarokkal, de annak sem örülnénk, ha fagyoskodni kellene!

Július elsejével átléptünk a II. félévbe, erősen haladunk az év vége felé. Szerencsére azért még sok minden áll előttünk. Júliusban részt vehetünk a Herencsényi búcsúban, a Szent Anna Napi Palóc búcsúban, rengeteg környékbeli fesztivál, program kínál feltöltődést és szép élményeket. De ha valaki számára nem vonzó ez a fajta szórakozás, engedjen meg magának egy kis pihenést könyvolvasás, filmnézés, vagy akár semmittevés formájában egyedül vagy szeretteivel. Aki nem fordít időt önmagára, túlhajszolja magát, előbb-utóbb a betegségek kényszerítik pihenőre. Szánjon időt a feltöltődésre. Hígye el, megérdemli!

Vidám, felhőtlen, gondtalan, élményekkel teli nyarat kívánok, ezek megvalósításához pedig nagyon jó egészséget mindenkinek!
BVÁ

- Július 4. (hétfő) Lomtalanítás
- Július 11. (hétfő) Házhoz menő szelektív hulladékiszállítás
- Július 17. (vasárnap) 9⁰⁰-12⁰⁰ VÉRADÁS a Dr. Manga János Közösségi Házban (IKSZT)
- Július 18-20. Plébániai Játszóházas Napok
- Július 24. (vasárnap) 10³⁰ Szent Anna napi Palócbúcsú Balassagyarmat
- Július 25. (hétfő) Házhoz menő szelektív hulladékiszállítás
- Augusztus 6. (szombat) FALUNAP

Móra László Letarlott földön ünnepoltár

Emberhangyák nyüzögnek szerte. Aratnak hajnal óta már. Aranyszedőknek szőnyegére Tengerek kincset szór a nyár. - Ma ünnepet ül a határ.

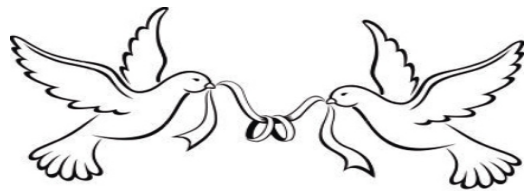
A munka zajlik egyre, egyre. Az Égen itt-ott felhő ácsorog. Kaszának éles pengéjére A búza könnyre rácsorog. A sok kalász megtántorog.

Meghal, mint szent csatán a hősök. Az emberért a porba hull. Keresztre rakják, megfeszítik. A szívet elszedik rabul S vérért fogyasztják balsamul.

Keresztben áll az évi termés. Megáll a szorgos sok tenyér. Letarlott földön ünnepoltár A föld véreből nőtt kenyér; S imádság-fénye Égbe ér.

Keresztben áll az évi termés. A mindennapi kenyereink. Szegényes, tépett asztalunkra Az Isten adja fel nekünk, És várja, hogy a szent kenyérhez Méltók és emberek legyünk!

Az egészségügyben dolgozók napja és a közszolgálati tisztviselők napja alkalmából sok szeretettel köszöntjük községeink valamennyi egészségügyi dolgozóit és köztisztviselőit.
Rimóci Újság szerkesztősége

Nagyon sok szeretettel köszöntjük Vincze Etelkát és Árva Ferencet, akik Pünkösdkor ünnepelték 60. házassági évfordulójukat családjuk körében.

Ez alkalomból kívánunk Nekik hátralévő éveikhez jó egészséget és szeretetben leélt boldog éveket!

Lányaik, unokáik

Gólyahír: Előző lapszámunk megjelenése óta községeinkben nem volt gyermekszületés.

Akiért a harang szólt...

+	Sárközi Elza 1976-2022 Hunyadi út 50.	+
Jusztin Dezső 1939-2022 István király út 27.	Jusztin Tibor Máttyás 1961-2022 Kiskert út 10.	

Szeretettel hívunk és várunk minden általános iskolás korú gyermeket az idén is megrendezésre kerülő Plébániai Játszóházas Napokra július 18-19-20-án. A program napközis jellegű 9-től 16 óráig vannak foglalkozások, programok! **Jelentkezési határidő: július 10.** Jelentkezni Koczkané Melindánál vagy Kaluzsa Mónikánál lehet!

Váci Szakképzési Centrum Boronkay György Műszaki Technikum és Gimnázium

Holecz Martin
10.K
2021/2022. tanév

KITŰNŐ TANULÓJA

Vác, 2022. június 10.

Dian János igazgató

Fizetett hirdetés

Rimóci Újság - Független falusi havilap.
Kiadja: „Rimóc Községért” Közhasznú Alapítvány (3177 Rimóc, István király u. 15. Tel.: 06 30/687-5502 E-mail: rimociujsg@gmail.com)
Allandó munkatársak: Bablona Ferenc, Beszkid János, Beszkid Jánosné, Burik-Vincze Ágota, Erdélyi Ferencné, Jusztin Péterné, Kaluzsa Mónika, Vinczené Percze Gizella
Az újság megjelenését támogatja Rimóc Község Önkormányzata.
Az olvasói leveleket az eredeti mondanivaló tiszteletben tartása mellett szerkesztjük, stílizáljuk, szükség esetén rövidítjük. Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza, a hirdetések tartalmáért felelősséget nem vállalunk! Az újságban megjelenő írások nem minden esetben tükrözik a szerkesztőség véleményét.

ÖNKORMÁNYZATI HÍREK

Ülésteremből

Rimóc Község Önkormányzatának Képviselő-testülete 2022. június 24-én tartotta soros testületi ülését:

- Az első 5 napirendi pont keretében a Testület a következő beszámolókat, illetve tájékoztatókat hallgatta meg és fogadta el:

1. Tájékoztató Rimóc község közbiztonsági helyzetéről, a közbiztonság érdekében tett intézkedésekről és a kapcsolódó feladatokról [23/2022.(VI.24.) önkormányzati határozat]
2. Beszámoló a Rimóci Nyulacska Óvoda 2021/2022-es nevelési évről [24/2022.(VI.24.) önkormányzati határozat]
3. A Balassi Bálint Megyei Könyvtár beszámolója a könyvtárellátási szolgáltatásrendszer 2021. évi tevékenységéről [25/2022. (VI.24.) önkormányzati határozat]
4. Tájékoztató a Nógrád Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság Balassagyarmati Katasztrófavédelmi Kirendeltsége 2021. évi tevékenységéről [26/2022. (VI.24.) önkormányzati határozat]
5. A Balassagyarmati Hivatásos Tűzoltóparancsnokság; 2021. éves Beszámoló jelentése [27/2022. (VI.24.) önkormányzati határozat].

- Ezt követően a képviselők döntöttek a Rimóci Biztos Kezdet Napraforgó Gyerekház nyári zárva tartásáról [28/2022. (VI.24.) önkormányzati határozat]. Az intézmény 2022. július 4. és július 8. között zárva tart.

- Az utolsó napirend alatt a Testület elfogadta a DIGI Kft. vételi ajánlatát az Önkormányzat az INVITEL Zrt-ben fennálló 3.547 Ft értékű részvénycsomagjára [29/2022. (VI.24.) önkormányzati határozat].

Az ülésről készített jegyzőkönyv megtekinthető ügyfélfogadási időben a Rimóci Közös Önkormányzati Hivatalhivatali helyiségében (3177 Rimóc, Madách tér 1.).

Rózsavölgyi Tibor
jegyző

Trianoni megemlékezés

2022. június 3-án 19:00-kor a Trianoni békediktátum aláírásának 102. évfordulóján megemlékezést tartottunk a magyar történelem egyik legmeghatározóbb eseményéről a Trianoni Emlékműnél.

Magyarországon 1920. június 4-én 16:32 perckor írták alá a versaillesi Nagy Trianon-kastélyban az I. világháborút lezáró békét. A szerződést Magyar részről Benárd Ágost népjóléti és munkaügyi miniszter és Drasche-Lázár Alfréd rendkívüli követ és megbízott miniszter írta alá. Az aláírás percében Magyarországon megkondultak a harangok, tíz percre leállt a közlekedés, bezártak az üzletek. Ezt a napot 2010-ben a magyar országgyűlés a Nemzeti Összetartozás Napjává nyilvánította.

A műsor elején Szabó Lilla – konferáló – köszöntötte a jelenlévőket és egy rövid összefoglalóban ismertette a Trianoni eseményeket. Ezt követően Burik-Vincze Ágota tolmácsolásában Szőke István Attila – Fáj, fáj, mint mikor... című versét hallhattuk. Ezután Szabó Vilmos polgármester úr köszöntötte a jelenlévőket, majd felkérte Papp Sándor urat, tartsa meg ünnepi beszédét. Az ünnepi beszédek követően együtt imádkoztunk hazánkért, végezetül pedig az intézmények és egyesületek elhelyezték az emlékezés koszorúit, majd mindenki gyújtott egy-egy mécsest a Trianoni Emlékműnél. Műsorunk végén a Rimóci Rezesbanda kíséretével együtt énekeltük el a Boldogasszony Anyánk című énekünket.

Ezúton is szeretném megköszönni mindazoknak, akik valamilyen formában hozzájárultak a megemlékezéshez. Köszönöm azoknak, akik szabadidejüket nem sajnálva széppé varázsolták a Trianoni Emlékmű környékét, virágokat ültettek, újra festették az Emlékművet. Köszönöm a Rimóci Rezesbandának, hogy játékkal színesebbé tették a megemlékezést, a konferálónak, Lillának, a versmondónak, Ágotának, végül, de nem utolsó sorban polgármester úrnak, valamint Papp Sándor úrnak, hogy elfogadta a meghívásunkat, és személyes emlékeivel, tapasztalataival még inkább át tudta adni mindnyájunknak a Trianoni történéseket.

Percze Roberta

ELSŐÁLDÓZÁS 2022. JÚNIUS 26.

Első sor balról jobbra: Rác Iván, Krivánszki Kornél, Bada Ádám, Rác Róbert, Bada Gergő
Második sor balról jobbra: Oláh Gábor Manuel, Balogh Meredith Kiara, Balázs Denisz, Oláh Alexa, Balázs Vanessa, Oláh Tifani

Harmadik sor balról jobbra: Teréz nővér, Rác Beatrix, Urus Attila atya, Csemer Károly, Csemer Károlyné

BÉRMÁLKÓZÁS 2022. JÚNIUS 12.

Első sor: dr. Varga Lajos segédpüspök, Urus Attila atya,
Második sor: Rigó Leila, Szoldatics Karolina, Szabó Lilla, Golyán Gréta, Vincze Georgina, Balázs Dorka, Balogh Adrián, Erdélyi Szabolcs

Szent Miklós Gondozási Központ

Cím: 3177 Rimóc, Hunyadi út 9.
Elérhetőség: +36-30/174-2367
szentmiklos@vaciegyhazmegye.hu

Igénybevehető szolgáltatásaink:

Szociális étkeztetés

Szociálisan rászorultak napi egyszeri meleg étkeztetéséről gondoskodunk, akik azt önmaguk, illetve eltartottjaik részére tartósan vagy átmeneti jelleggel nem képesek biztosítani.

Az alábbi feltételek közül valamelyiknek teljesülnie szükséges:

- 65. életévét betöltötte,
- egészségi állapota, fogyatékosága, pszichiátriai betegsége, szenvedélybetegsége miatt önmaga, vagy eltartottja(i) részére nem képes a napi legalább egyszeri meleg étkeztést tartósan vagy átmeneti jelleggel biztosítani. Az egészségi állapotról, fogyatékoságról, pszichiátriai betegség, illetve szenvedélybetegség fennállásáról házi orvosi, illetve szakorvosi igazolás szükséges,
- bejelentett lakóhelye Rimóc

A szociális étkeztetés igénybevétele térítés köteles: 500,-Ft/nap, valamint 70,-Ft/nap a házhoz szállítás díja, így az étkeztetés kiszállítással együtt 570,-Ft/nap.

Házi segítségnyújtás

Házi segítségnyújtás keretében a gondozási szükséglettel rendelkező személynek saját lakókörnyezetében kell biztosítani az önálló életvitel fenntartása érdekében szükséges ellátást, állapotának megfelelő gondozást: az alapvető gondozási, ápolási feladatok elvégzését, az önálló életvitel fenntartásában az ellátott és lakókörnyezete higiéniai körülményeinek megtartásában való közreműködést, a veszélyhelyzetek kialakulásának megelőzésében, illetve azok elhárításában való segítségnyújtást. A házi segítségnyújtás igénybevétele térítés köteles, 100,-Ft/gondozási óra.

Tájékoztatom Önöket, hogy az időskorúak naplali ellátása megszűnt Rimócon, 2019. augusztus 6. napján, ezért a korábbiakban az ellátás keretein belül megvalósult programok, kirándulások megszervezése sajnos már nem áll módunkban. Szíves megértésüket köszönjük!

Kérdésekkel, a szolgáltatások igénybevitelével kapcsolatban a fenti elérhetőségeken állunk rendelkezésükre.

Jeszenszki Viktória
intézményvezető

ÚRNAPI GULYIBÁK 2022. JÚNIUS 19. VASÁRNAP

NYULACSKA HÍREK

Felnőttek balról jobbra: Pásztorné P. Gyöngyi, Tóth Lászlóné, Kiss Renáta
Gyerekek balról jobbra, álló sor: Bada Krisztián, Bada Norbert, Rác Kevin, Farkas Edvard, Bangó Patrik, Kovács Brendon, Rác Norbert, Bada Erik, Bada Milán
Ülő sor: Bada Dzsesszika, Bada Ajsa, Bada Roberta, Lakatos Roxána

„ Viszlát kedves óvoda, nem feledlek el soha!... „

A Nyulacska Óvoda „Alma” csoportjából 13 tankezes korú, nagycsoportos óvodás ballagott el 2022. június 10-én.

Az ünnepélyes ballagást első alkalommal tartottuk délelőtt folyamán, ami a gyerekek szempontjából nagyon jónak bizonyult. A gyerekek frissebbek, pihentebbek, figyelmesebbek, így sokkal jobban be tudták mutatni a vendégeknek mindazt, amit sok gyakorlás után megtanultak. Az elmúlt két évben a vírus miatt zártkörűen tartottuk ezt az ünnepet, de idén a szülők nagy örömeire újra nyílt rendezvény lehetett a búcsúnap.

Óvodás társaiktól előző nap köszöntek el a búcsúzókkal. Dalokkal, versekkel, ajándékokkal készültek a gyerekek erre a napra, majd a délelőtt folyamán vidám, hangulatos, játékos, bográcsolós, tortázós délelőttel tettük még emlékezetesebbé ezt a napot. Kívánunk minden volt ovisunknak kitartást

és jó tanulást, reméljük, hogy mindenki betartja, amit a búcsúdalban énekelt:

„Betűk, könyvek tanulás, leszek ügyes iskolás!”

Pásztorné P. Gyöngyi

Búcsúzó és Búcsúztatók együtt

TRIANON

Annyi mindent kéne még egymásnak elmondanunk, s ha nem tesszük, talán már nem lesz rá alkalmunk... Azt, hogy milyen jó, hogy itt vagyunk, s mint a jóbarátok, egyet mondunk, s egyet gondolunk... De mit is kellene ilyenkor egymásnak mondanunk? Szomorú történeteket, magvas gondolatokat, biztató szavakat – mert ilyenkor el kell mondanunk a múltat és bízunk kell a szebb jövőben. Aztán a következő június 4-ig pedig tennünk kellene a dolgunkat mindezek szellemében.

És talán ez a legnehezebb: célirányosan tenni a dolgunkat a családban, a faluközösségben, a megyénkben, a határokon átnyúló közös szervezeteinkben, az anyaországban meg az elcsatolt országrészekben. Úgy tenni a dolgunkat, hogy tudjuk mi a célunk. De vajon tudjuk-e, hogy mi a célunk?

Mi a célunk Rimócon, mi a célunk Kalondán, mi a célunk a határtalan Nógrádban, Kismagyarországon, a Felvidéken, a Kárpát Hazában? Próbáljuk hát ma, ezen a helyen ezt a helyzetünket körüljárni.

Kezdjük talán a fájdalmas múlttal, mégpedig a Trianon utáni időszakal, a Felvidék II. Világháború előtti visszacsatolásának, majd elvesztésének a következményeivel.

A kalondai születésű Kucséra Márta könyvben foglalta össze a családját történetét. A kötet részletesen tárgyalja a család kitelepítését. Az alábbiakban a könyvből szemezgetünk.

Ott kezdeném, hogy nagymama, Tóth Ilona és testvére, Mária Rappon, a Felvidéken születtek. Nagymama aztán férjhez ment a kalondai Tóth Imréhez, onnantól Kalondán éltek. Nagypapa volt a faluban a bírószeretőt, Losoncra sok ügyvéd és vadász látogatott hozzájuk. Nagy gazdaságuk volt, sok földet, tehenet és disznót tartottak. A földeken paradicsomot, uborkát és káposztát termeltek, mert az Ipoly menti földek nagyon jók voltak. Volt, hogy 2-3 vagon káposztát is elvittek tőlük Csehországba, mert az a hegységben nem termett meg. Voltak segítők, napszámosok és szolgaleányok is.

1938 őszén nagy történelmi esemény történt. Visszacsatolták Felvidéket, az egész falu ünnepi lázban volt. A házakra és a középületekre magyar zászlókat tűztek, a bevonuló magyar katonákat boldog ünnepeléssel, finomságokkal várták. Keresztmama a falubeli lányoknak varrta a magyar ruhát. Májusban érkezett az aranyvonat, amelyen István király szent jobbát hordták körül az országban. Kalondán is átment Losoncra haladva, mivel előtte Kalonda határállomás volt. Nagy diadalkaput csináltak az állomáson, de kicsit elmeresztették, és a mozdonyon lévő kereszt nem fért át alatta. Így a mi szerencsénk elég sokáig állt ott a vonat, míg lebontották a kaput. Anyukám engem is kivitt babakocsiban, egy hónapos voltam. A vonatot magyar katonák kísérték, az egyik meg is kérdezte anyut, hogy ugye én már magyar baba vagyok? Ő büszkén mondta, hogy igen, mert egy hónapja születtem.

1944-ben megszületett a kisöcsém, Imike is, nagyon aranyos, kövér kisfiú volt. Ezzel az évvel a háború is megérkezett a mi vidékünkre is. Anyuék a kertben bunkert ástak, mivel a trágya nagyon magasan állott, abban egy elég nagy termet képeztek ki, deszkákkal, szalmával kibélelve, arra a helyzetre, ha közel a front. Arra a hírre, hogy az ellenség mindent elvisz, a pajta falánál több ládát zsírral, szalonnával és ruhaneművel elásták. Úgy nézett ki, hogy ezt senki nem találja meg. Csak sajnos egy nagyon nagy butaságot követtek el, mert az egész munkát egy román hadifogollyal csinálták, aki sokat dolgozott nekik. Amikor a román és az orosz katonák bejöttek a faluba, ez az ember elárulta nekik a rejtekhelyet és mindent elvittek.

Szerencsére a falu házait a bombázás, lövöldözés elkerülte, egyedül a templom tornyát robbantották fel az elvonuló németek, hogy ne használhassák őrtoronynak a benyomuló oroszok. Viszont Losoncra sok épület és a templom is tönkrement. A zsidó deportálás alatt nagyon sok családot elhurcoltak a városból. Nekünk is sok ismerősünk volt közöttük.

tük. Mikor menekültek, többen nálunk bújtak meg, ott aludtak, míg tovább tudtak menni.

Szilveszter közeledtével egyre több orosz és román katona jött a faluba, akkor már Losoncra és Füleken nagyon bombáztak, lőtték. Mivel a mi házuk a falu elején volt az Ipolytarnóc és Losonc közötti út mellett, mindjárt minket találtak meg a katonák, és be is telepedtek a nagy istállóba és a házba. Mi a középső szobában voltunk, a ház többi részét elfoglalták. Szilveszterkor egyre több sebesültet hoztak, aztán hajnal felé a katonarvos elmagyarázta jelekkel, hogy jó volna, ha valahogy elmenének, mert még sokkal több sebesültet hoznak és halott is lesz. Akkor kora reggel leköltöztünk a pincébe. Pár nap múlva elköltözött a kórház az első szobánkból, de egy halott orosz katonát otthagytak a folyosón. Végül a szomszéd a kertünk végébe eltemette. Később, a háború után, mi gyerekek annak a szerencsétlen orosz katonának a sírját nagyon ápoltuk, virágot ültettünk rá, minden este meglocsolunk és imádkoztunk érte.

Miután a kórház elment, a szobát tábori mozinak rendezték be. Én életemben akkor láttam először vetítést, kíváncsiskodva nézegettem be az előszobán át, hogy mi lehet ott, de a sok katonától nem láttam semmit, akkor egy orosz tiszt felkapott és a nyakába ültetett, hogy jobban lássak. Háborús haditudósítás volt, ahogy az ágyúk lőttek és a repülőgépek bombáztak.

A háború távolodott, mi pedig már nehezen bírtuk a pincében. Akkor már kezdték összeszedni a férfiakat, lányokat, főleg azokat, akiknek nem volt gyerekük, különböző munkákra. Aztán eljött a tavasz és vége lett a háborúnak. A békével viszont elvesztettük magyarságunkat. Sajnos, mikor 1946-ban szeptemberben megnyílt az iskola, csak szlovákul tanítottak, a magyar bizonyítványt nem fogadták el, így én újból elsős lettem.

A szomorú napok után lassan visszatért az élet. A falu lakói elhatározták, hogy új templomot építenek a lerombolt helyett. 1946-ban kezdték építeni és 1948-ban már kész volt. Ebből is látszik, hogy milyen jó emberek laktak a faluban. Emlékszem, amikor a keresztet a tetejére helyezték, ott volt az egész falu a templom előtt. A szomszédba költözött egy szlovák ember kocsmárosnak, a kisebb lánya velem egyidős volt, Manyikának hívták. Nagyon jó barátságban voltunk, és csak magyarul akart beszélni, így hát meg is tanult.

1948 nyarán hallani lehetett, hogy kitelepítések lesznek. A Csallóközben már el is kezdték kitelepíteni a magyarokat. Mivel Kalonda tiszta magyar falu volt, senki nem vette fel a szlovák állampolgárságot. A faluban nem volt háborús bűnös, de valamilyen ürügyet kellett találni, hogy elvegyék a házainkat és a földeket. Augusztus elején tíz családnak jött értesítés. Végül az áttelepítés eltolódott októberre. Megérkeztek a teherautók és a bizottság emberei, és megkezdtek a pakolást. Az egyik ember a telepítési bizottságból, amikor kiment az autóra az udvarról, a pajta falára szöggel húzott egy vonalat. Keresztapám észrevette, s amikor az ember bement a házukba, egy nagy követ dobott a falra, és a vakolat leesett, közben káromkodva szidta a jó kedves anyját és mondogatta, hogy mit tartson számon... Elbúcsúztunk a rokonoktól és a sok embertől, aki még ott volt. Én akkor kilencéves voltam. Mikor a kert mellett elhaladtunk és visszanéztem, belőlem is kitört a zokogás. Búcsúztam a háztól, kerttől, a röpködő madaraktól és gyerekfejjel még az orosz katona sírjától is.

Losoncra, a vasútállomáson vagonokba rakták a kitelepített magyar családokat, mi is elbúcsúztunk a panyidaróci rokonoktól és fölzártunk a vagonba. Mivel a vonat Kalondán át vitte a családokat, kérték a mozdonyvezetőt, a kalondai állomásnál lassítson. Egy pillanat volt az egész. Csak annyit láttunk, hogy az egész állomás tele volt emberekkel a faluból, és mindenki fehér zsebkendővel lengetett. Nagymama térdelt a vagonajtóban, mi fölötté, és zokogtunk Ipolytarnócig. Ez már a határon túli első falu volt. Ott megállt a vonat és jöttek a szlovák fináncok és a magyar határőrök. Zombort, a juhász kutyánkat szintén magunkkal vittük, rettenetesen ugatta a papírjainkat ellenőrző szlovák fináncokat, a magyarokat viszont körülugrálta. Keresztapa meg is jegyezte, hogy még a kutya is tudja, kit, hogyan kell fogadni.

Amikor arról kérdezem, mikor volt a minőségi változás, nem meglepő, hogy a karantén időszakát említi. Otthon és bezárva lenni nem olyan jó, se barátok, se sulis, és még az órák is unalmasak voltak. Amíg az éterbe a tanár magyaráz, addig pont meg lehet csinálni egy jó kis piskótát. Valahogy így kezdődött a minőségi változás. Összenevettünk, mert nekem már volt szerencsém kóstolni a körtés-karamellás csodatortát.

- Íze és külalakja még hagyott kívánni valót maga után, aztán láttam a közösségi médiába, hogy milyen dizájnos díszítések vannak. Elkezdtem megtanulni a tortaburkolást, azt, hogy hogyan lesz stabila torta, hogy ne folyjon szét. A karantén után, amikor hétvégén haza jöttem suliból, akkor nálunk háromféle torta volt, mert gyakorolni akartam, fejlődni. És az elmúlt egy évben valóban sokat fejlődtem. Utána néztem, és kísérleteztem.

- Kiknek készülnek ezek a cukrászremek?

- Az első a nagymamámnak készült, egy kávé torta volt. Majd az anyukámnak a névnapijára készítettem olyat, ami már szerintem is igazi jól sikerült torta volt. A családba, barátoknak mindig készítek tortákat, ez azért is jó, mert megkönnyíti, hogy kinek mit vigyek ajándékba. Szép is, finom is, akkor mindenkinek örömet okoz.

- Szerepel a tortakészítés a jövőbeli terveid között is?

- Szeretném olyan szintre fejleszteni, hogy ebből meg is tudjak élni, ebben találtam meg azt, amit igazán szeretek. Ezt naphosszat tudnám csinálni. Úgy szeretnék bemenni dolgozni, hogy tényleg szeretem csinálni a munkámat. Tortára mindig szükség lesz, az édességet mindig szeretni

fogják. Persze szeretnék ezen a területen képzéseket elvégezni, de fontosnak tartom azt is, hogy legyen egy egyetemi végzettségem. Leginkább a kommunikáció, marketing érdekel, és ezt még össze is tudnám kapcsolni a tortasütéssel.

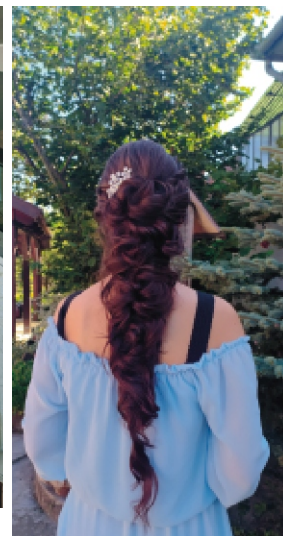
Beszélggettünk még sok mindenről, például arról is, hogy jövőre az egeri Neumann János Gimnáziumban érettségizni fog. A sulis mellett Egerben sok lehetőséget megragadott. Például néptáncol a városban működő Pásztorvölgyi Alapfokú Művészeti Iskolában immár 3. éve. Kisebb fellépések, bemutatókon vesznek részt. És ha mindez még nem lenne elég, akkor egy jótékonyági szervezetnek a Rotarynak a képviselője, ami egy jószolgálati és szociális nemzetközi szervezet, sőt az középiskolás korosztálynak (Interact néven fut) ebben a városban ő az elnöke is. Jótékonyági akciókat, gyűjtéseket, adományozásokat kezdeményeznek. Járják az országot, csapatépítőket szerveznek. Szereti ezt a tevékenységet is. Én meg azon gondolkodom közben, hogy Pásztor Andinak vajon hány órából áll egy napja. De bármennyiből is, azt gondolom, ez a generáció igen is a helyén van. Csak legyenek jó sokan, akik a helyükön lesznek, mert a mi jövőnk az ő kezükbe van. De ígérem, Andi után sorra kutatom majd a köztünk élő fiatalokat, akik bebizonyítják, hogy ezek a mai fiatalok, nem akármilyenek...

Andinak köszönjük a riportot, a kitartásához és a példaértékű tevékenységeihez gratulálunk, és kívánjuk a szerkesztőség nevében, hogy az álmai valósuljanak valóra. Ha pedig az Andi Cukrászda majd beindul, akkor lehet, hogy a tulajdonos még a vendégek haját is befonja!

Kaluzsa Mónika

Pásztor Andrea

Ezek a mai fiatalok!

Hányszor futottunk már bele ebbe a mondatba, talán megszámlolni sem lehet. Nincs olyan generáció, amelyik nem kapta volna meg a „*Bezzeg a mai fiatalok! Nem érdeklő őket a munka, semmi kitartásuk!*” és a többi sztereotíp mondatot! De valóban így van ez? A fiatal nemzedékkel, a mai kor fiataljaival valóban több a gond? Linkebbek? Vagy csak egyszerűen „másabbak”, mint az őket megelőző nemzedék volt? Nagy a különbség tizenéves és tizenéves között! És hogy ne kelljen messzire menni a bizonyítékok után, rögtön a falunkban is tollvégre kaptam egy gimnazistát, aki bizony rejtjeget sok meglepő titkot. És értéket... Olvassák csak!

Andit a rendelőlől mindenki ismeri. A lánykáját, a kis Andit is. De tudták-e, hogy a 17 éves lány a fodrászok kezűgyességével rendelkezik, és a környékből sok-sok ember ját hozzá haját fonatni? Na, jó, ezt lehet, hogy tudták, de mondjuk azt, hogy a gimnazista lány elképesztő tortacsodákat készít?

Megkérdeztem Pásztor Andit, hogyan talált rá ezekre a hobbikra.

- Igazából párhuzamosan alakult ez a kettő, elég régóta sütöttem, és hajakkal is foglalkoztam. Persze a hajfonások miatt lettem ismert. Először a barátnőimnek csináltam meg a haját, befogottuk egymásnak, ez így kezdődött. Elkezdett érdekelni, hogy mondjuk a hármas fonás mellett, mit lehet még csinálni. Elkezdtem karkötőket fonni, és ezeket átvittem a hajra. Vagy láttam képeken olyan frizurát, ami megtetszett, és elkezdtem próbálkozni, hogy lehet ezt elkészíteni. Először ügyetlenre sikeredett, de aztán ez fejlődött.

- *Minek a hatására? Honnan tanultál? Volt, aki megmutatta, esetleg oktató videókból?*

- Kaptam egy baba fejet, olyat, aminek hosszú haja volt, és lehetett gyakorolni rajta. Néha az internetről is vettem segítséget, de leginkább magamtól jöttem rá, mit hogyan kell elkészíteni.

- *Hogyan terjedt a híred? Úgy tudom, sokan járnak hozzád Szécsényből és környékéről is.*

- Először a faluból kezdtek el járni hozzám, a bátyám korosztályából a fiatal lányok. Nyaralásokra csináltam nekik kettős fonást. Ők pedig hozták a barátnőiket.

- *Csak fonás? Vagy más technikákat is használsz?*

- Leginkább fonás, hajgöndörítés, és ami ezekhez kapcsolódik, alkalmi hajak is.

- *Mi a legnagyobb kihívás?*

- Ami a legtöbb időt igényli, az a póthaj hajfonás, az a legkomplikáltabb. Az a haj minőségétől függ, ha valakinek kevés és vékony szálú haja van, abból nehezebb, de azt is meg kell csinálni, ha valaki azt kéri. Egyszer volt egy afrofonásos vendégem, akinek körülbelül 14 óra alatt készítettem el a kért frizurát, két nap leforgása alatt, mert első nap elfogyott a póthaj, és rendelni kellett. Ilyet még sose csináltam, nem volt tapasztalatom se, de elvállaltam és meg is csináltam, de többet nem is vállaltam hasonlót, bár kerestek. Inkább a rövidebb idő alatt elkészíthető dolgokat szeretem. Mert hát a vendégekkel beszélgetünk is, és úgy a jó, ha annyi időt töltünk el együtt, amibe még van beszélgetni való témánk is. Mert ezt így jó csinálni.

- *És mi a mai trend a frizurák terén?*

- Mivel szoktam alkalmi frizurákat is készíteni, lagzikba például, akár koszorúslányoknak is, az a jó, hogy a természetes frizurák vannak előtérbe: hullámok picit fonással, mindenképpen kerülnek a bonyolult frizurákat, már nem megy a gyöngy, a virágok a hajba. Estleg a kislányok szeretik a színes hajbavalókat, csillámport, ilyeneket.

- *És mindeközben sütiket sütöttél, ha éppen nem kellett tanulni, vagy nem fontál haját.*

- Mi mindig a konyhába vagyunk, nálunk mindenki szeret enni, így gyakorlatilag abban nőttem fel, hogy mi mindig azon gondolkodtunk, mit főzzünk-süssünk. Édesanyámnak mindig segítettem, és még egészen kicsi voltam, amikor elkezdtem én is kutyvasztani a konyhában. Főleg amikor anya nem volt itthon, de ilyenkor csak olyat, amihez nem kellett sütő vagy elektromos eszköz. Később a muffinokkal kísérleteztem, és hát rengeteg pocsék muffint csináltam. Olyanok voltak, mint a gumi. A csomós pudingokkal folytatam, és egy ideig nem is érdekelt.

Reggel aztán megérkeztünk Nógrád település vasútállomására. Mondták, hogy innen teherautókkal visznek tovább Berkenyére. Nagymamámék elindultak gyalog a faluba, és amikor a falu előtt a kálváriához értek, szembejött velük egy szekér. Rajta volt egy fiatalasszony kisgyerekekkel, meg a kocsis. Megálltak és kérdezték nagymamát, hogy hová mennek. Persze nagymama nagyon sírt, és csak annyit mondott, hogy az Isten tudja, talán világgá. Aztán ő is kérdezte, hogy ők hová tartanak. Kóspallagra telepítették ki őket, mint svábokat, mondta az asszony és nagymamával egymás nyakába borulva sírtak. Még kérdezte, hogy kinek a házába megyünk, de nagymama ezt nem tudhatta. Utólag derült ki, hogy éppen az ő házukba, Szegner Jánoséba telepítettek bennünket.

Nos így érett be Trianon célja 1945 után a Felvidéken. 80 ezer kitelepített magyar, javarészt a közösségeink magja, a nagygazdák, az értelmiségiek, a magyarságukat tudatosan és büszkén megélt családok.

Aztán jött a szocializmus mindkét országban, jött a bolsevik agy mosás, jöttek a lázadások mindezek ellen, 56-ban Budapesten, 68-ban Prágában, majd a 80-as években Varsóban és 89-ben végleg beszakadt a plafon és megláttuk a kék égen a sárga csillagokat. Bele is szédültünk rendesen a szabadságba, hiszen amilyen gyorsan csak lehetett, bevettek minket a klubba a nyugatiak. Jött az Európai Unió, aztán a schengeni határok, a szabad piac, a szabad mozgás, a szabad szombat, szabad volt szappanozni... megint csak az agyunkat. Mert megint csak azt kezdték el kimosni, ugyanazzal a hypóval, csak más volt rajta a címke: átragasztották! Kommunizmusról liberalizmusra.

És a határokon túli magyarságot is szappanozták ám rendesen Nyugatról. Ígértek kisebbségi jogokat, mint jófajta mézzel megkent madzagot, és mi nyaltuk és hittük, hogy majd az EU megment minket.

Nos ennek az lett az eredménye, hogy 1920 után a majd egymillió felvidéki magyarból 1945/48-ig ki lett telepítve, el lett űzve több, mint 100 ezer magyar. 1948 és 1989 között elfogyott, beolvadt a cseh és a szlovák nemzetben további 200 ezer magyar, és ami a legfájdalmasabb, hogy 1989 után, amikor is állítólag szabadságban és demokráciában élünk, elfogyott következő 160.000 magyar!

Ugyanis az elmúlt 32 évben nem fizikailag semmisült meg, hunyt el ez a 160.000 magyar, hanem lelkiileg. A magyar lelkükben semmisültek meg önként, azzal, hogy elhagyták a magyarságukat.

De mégis, hogyan lehet ez, kérdezhetitek joggal, itt Rimócon. Hogyan történik az, ha valaki megszűnik magyar lenni. Mi lesz akkor vele tovább?

Nos, a válasz végtelenül egyszerű. Mivel a magyar nyelv használatával kapcsolatosan az elmúlt 32 évben Szlovákiában nem születtek olyan törvények, amelyek alapján a magyar nyelvet hivatalos nyelvként használni lehetne, ezért szinte csak szlovácul lehet mindennemű hivatalos, üzleti és közéleti verbális és írott kommunikációt folytatni Szlovákiában. Ehhez viszont tökéletes szlovák nyelvtudás kell, amelyet csak akkor sajátíthatunk el, ha napi szinten sokat beszélünk szlovácul. Ez olyan, mint amikor a rimóci gyerekek angolul tanulnak az iskolában, de igazán akkor sajátítják el jól az angolt, ha azt folyamatosan beszélgetéssel teszik, például tiszta angol környezetben, és hol van tiszta angol környezet? Hát Angliában!

Nos, mi ezt a helyzetet úgy éljük meg, hogy ebbe bele vagyunk kényszerítve. Mi maradtunk a magyar szülőföldünkön, de a fejünk felett húztak egy államhatár-vonalat és nem engedélyezik törvényileg a magyar életterünk kiteljesedését. És ha nincs magyar élettér, akkor marad a kényszeres alkalmazkodás, és ez rengeteg esetben azzal jár, hogy a magyar szülők azért adják szlovák iskolába a gyermekeiket, hogy szokja azt a helyzetet, amiben élniük kell. Aztán a gyermekeket az iskolában jól megtanítják szlovácul, meg a szlovák történelemre, amely célirányosan azt sulykolja a gyerekekbe, hogy a nagyszerű szlovák nemzetet a magyar ezer évig elnyomta, majd egyszer csak a szülő azt veszi

észre, hogy a szlovák iskola mellékhatásaként az ő magyar gyermeke egy gyökértelen szlovák zombi lesz, aki elkezd utálni a saját magyar fajtáját, hiszen neki ezt tanították az iskolában.

Aztán persze a csak szlovák hivatalokban már gond nélkül beszél a szlovácut, ugyanúgy jól beszél a szlovák kollégáival a gyári szalag mellett, vagy bárhol a munkahelyén. Aztán ha a vezetékneve ciki, mert magyar, akkor megmásiítja azt a szlovák helyesírás szabályai szerint, aztán az autóban már csak a szlovák rádiókat hallgatja, aztán elkezd a szlovák foci válogatottnak szurkolni, aztán ha átmegy Salgótarjánba vásárolni és már nehezen érti meg a tipikusan magyarországi kifejezéseket, akkor elkezd még jobban idegenkedni a magyar világtól, amelybe őt az édesanyja szülte.

Magyarnak szülte, de az életkörülmények folyamán már nem magyar, és az ő gyereke már biztosan nem lesz az. Hát így lehet lelket pusztítani, így lehet megölni több százezer magyart Szlovákiában, Romániában, Szerbiában, Ausztriában és Ukrajnában is.

Nem szabad hagyni őket magyarul értekezni, tehát magyarul élni, és akkor a kisember vált. Átváltja az életét, mert élni, túlélni akar, és nem megszenvedni akarja a magyarságát, és ha csak megszenvedni lehet, akkor inkább lesz belőle nem szenvedő szlovák, román, szerb, osztrák, ukrán. Hogy ezáltal boldogabb lesz-e, azt kétkeltem, mert amikor a falunapokon felcsendülnek a magyar nóták, vagy a könnyűzenei slágerek, akkor borgőzősen azt énekl, abba kapaszkodik, mint egy elszáradt gyökérbe. Sokszor látok ilyen jeleneteket és olyankor nem tudom, hogy szomorú legyek, vagy reménykedjek, hogy ha azokat a szomjazó, száraz hajszálgyökereket sikerülne újra magyar vízhez juttatni, akkor talán újra életre lehetne kelteni sok ilyen sorsban a magyar jövőt.

És akkor el is érkezünk a jövőnkhez és a bizakodáshoz. Most, hogy megpróbáltam megértetni Önökkel a helyzetünket, engedjék meg, hogy zárásként pár gondolattal beszéljek a jövőnkéről is, amely, látva a világpolitikai történéseket, tartogat némi izgalmakat mindannyiunk számára.

Az már szinte biztos, hogy a felvidéki magyarság nem tudja saját hajánál fogva kihúzni önmagát ebből a lápos mocsárból, mint tette azt Münchhausen báró a mesében. Viszont ha a magyarság, és ebben az esetben értem ezalatt az anyaországi magyar kormánypolitikát és a határokon túl megmaradt magyarok kemény magjait, szóval ha a magyarság kellő stratégiával, higgadsággal, fifikával és virtussal felvértezve készül a közeljövőre, akkor megnyerhetjük a magunk számára a jövőt.

Látjuk az istentelen nyugati tébolyt, látjuk a helyezkedőket és látjuk az erőseket is. És az erősek becsülni szokták a másik erőt. Nekünk most együtt erősnek kell lennünk. Erősnek nem csak itt ma, szavakban, hanem holnap is a hétköznapiakban, amikor a felvidéki és az anyaországi polgármesterek együttműködnek abban, hogy a közösségeinkben a palóc hagyományok, mint ősi örökségünk mindig jelen legyen, hogy a falvak magyarjai ismerjék egymást és erősítsék egymást úgy, hogy mindeközben barátsággal forduljanak a velük élő más nemzetiségek, etnikumok felé is, azok felé, akikben ott a jószándék és az emberség, mert együttélésre vagyunk itélve itt, a Kárpát Hazánkban, amelyről Pió atya a következőket mondta:

„Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak, és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!”
Így legyen! Köszönöm, hogy meghallgattak. Isten áldja Önöket.

Elhangzott június 3-án a rimóci nemzeti összetartozás napi megemlékezésén.

ISKOLAI HÍREK

2014 - Rimóci Szent István Általános Iskola - 2022

Első sor (balról): Pusuma Lolita, Bada Klarissza, Bada Margaréta, Bangó Ariella, Bangó Stella Fatime, Csemer Rebeka, Gazi Elvira

Második sor: Suha Dominik, Bangó Bendegúz, Pusuma József, Versegi Zoltánné (osztályfőnök) Bada Tamás, Bada Árpád, Bada Gábor Urbán

Hátsó sorok (pedagógusok): Huszkó Marianna, Balázs Jánosné, Kiss Józsefné, Józsa Dezső, Varga Bálint, Rácz Albin, Kuruczné Rados Beatrix, Bárány Árpád, Robb-Józsa Alexandra

**„Lehet, hogy gyenge néha még a hangunk.
Lehet, hogy léptünk még bizonytalan.
De indulunk: a szépet, jót akarjuk...”**

BALLAGÁS AZ ISKOLÁBAN

Verőfényes, gyönyörű napsütéses napra ébredtünk június 17-én. Különleges nap volt ez a diákok, tanárok, de legfőképpen a 8. osztályosok számára. Ballagás, tanévzáró. Lezárták életük egy fontos szakaszát, befejezték általános iskolai tanulmányaikat.

Az előző napokban a 7. osztály díszbe öltöztette a végzős osztály tantermét, az iskolai folyosót, főfalat, a Manga János Közösségi Ház színpadát. Így várták az intézményüktől elkészülő diákokat. Aznap utoljára szóló nekik itt a csengő. A meghitt hangulatú tanári búcsúztatón a gyerekek megköszönték a nevelők türelmét, szeretetüket, önzetlenségüket. Az ő szavaikkal élve: **„nincs más példabeszédünk, csak a tanító élete, üres a világ nélküle.”** Aztán a megszóított ballagási dalokra végig vonultunk az osztálytermeken, gondolatainkban bizonyára megjelent egy-egy emlék, amely azok tanulóihoz kapcsolódottak. Elolvastuk a táblára írt búcsúzó üzeneteket.

Varga Bálint igazgató bácsi kísért át minket a búcsúzás helyszínére, a közösségi házba, ahová a 7. osztályosok díszsorfala között vonulhattunk be.

Az ünnepélyt az ő műsoruk nyitotta meg. Verset és búcsúztató beszédet hallhattunk tőlük. Felidéztek az együtt töltött napok közös emlékeit, új iskolájukhoz, az elkövetkezendő évekhez sok szerencsét, boldogságot kívántak. Ezekkel a szavakkal engedték útjukra a 8. osztályos tanulókat:

*„Hisz ha segítség kell, mindig találsz.
Mert a szülői ház képe mindig ott lebeg.
S a régi iskolád is mindig integet.
Valahányszor csak szükséges, Ők mindig segítenek”*

Ezt követte a 8. osztály műsora. Versekkel, köszönő szövegekkel, dalokkal búcsúztak. Majd Bada Klarissza és Pusuma Lolita mondta el az osztály által közösen alkotott ballagási beszédet. Tanáraiktól személyre szólóan, humoros, kedves szavakkal váltak el. Megköszönték a sok törődést, a rengeteg türelmet és az átadott tudást.

Diáktársaikat arra kérték, hogy vigyázzanak volt iskolájukra, becsülettel állják meg helyüket. Szüleiknek hálát adtak, hogy felnevelték őket. A nekik átadott virág és a kellemes dallamok bizony sok szülő szeméből könnyeket csalt elő. A műsor végén így búcsúztak.

*„Nézzetek még utánunk egy kicsit, amíg a nóta elvékonyodik.
Amíg az utca sarka eltakar, ott hallgat el majd ijedten a dal.
Ott kezdünk új, bátrabb evezőcsapást.”*

Ezután ünnepélyes zászlóátadás következett: átadták megőrzésre az intézmény zászlaját a hetedik osztálynak.

Varga Bálint igazgató bácsi is elkészült a ballagó nyolcadik osztálytól. Biztatta őket, hogy új iskolájukban is érezzék jól magukat, sikerrel vegyék az előttük álló akadályokat. Rövid éwertékelő beszéde után a jutalomkönyvek átadására került sor azon tanulóknak, akik magatartásukkal, szorgalmukkal, igyekezetükkel és kiemelkedő közösségi munkájukkal ezt kiérdemelték. Végül a gyerekek tapsal és éljenzéssel fogadták várva várt mondatát.

A 2021-2022-es tanévet bezárom!

Versegi Zoltánné osztályfőnök

Negyven éves osztálytalálkozó Rimóc 2022. 06. 18.

(Árva Csilla írása)

1968 túlzás nélkül egy olyan év volt, ami megváltoztatta a világot. Divatba jött a mini szoknya, az Apollo 8 űrhajó megkerülte a holdat. A konzervatív erkölcsrend a feje tetejére állt. Európában diáklázadások törtek ki, a prágai tavasz, ('ruszkik haza') okán a magyarok bevonultak Csehszlovákiába. Azt, hogy ezekből Rimócon mit lehetett érezni, csak a szüleink tudnák megmondani.

Ebben a híres évben születünk meg mi, az osztály. Mivel még óvoda nem volt a faluban 1974-ben egyenesen mentünk az első osztályba 6 évesen. Virág Vincéné Nagy Mária az angyalarcú tanárnő vett szárnyai alá minket, nagy szeretettel, türelemmel és egy-két elcsatánó pofonnal állított bennünket irányba. Majd Golyán Jánosné Nagy Katalin lett az osztályfőnökünk és egészen a nyolcadik osztályig kísért bennünket. Nagy Kati az utolsó falusi tanítók egyike a régi rendszerből, akitől nemcsak a tananyagot vettük át, hanem olyan emberiséget, világszemléletet, széles látókörűséget kaptunk, ami mindannyiunkra hatott. Most a 40 éves osztálytalálkozón tisztán megmutatkoztak az osztályon az alapok. Az egyetemes emberi értékekben felnőtt fejjel is mind egyetértünk, nincsenek nézet viták. Nagy Kati büszke lehet fentről az osztályára, mert minden egyes tagja megállta a helyét az életben, attól függően kire mit szabott ki a sorsa. Említést érdemel a többi tanárunk is. A Pócsik házaspár évtizedekig tanított a faluban. Testnevelés-ének tanárok voltak, és akkoriban az összes nevezetesebb esemény, sportrendezvény, túra, kirándulás, táborozás szervezői, kísérői. Pócsikné vezette az énekkart, ami a falu minden nagyobb ünnepségén fellépett, például a faluban kötetett polgári esküvőkön is. Székely Imréné lelkiismeretes magyar tanárunk a szülőket is segítette milyen könyvvel lássák el a gyereket az általános műveltség fejlesztésére. Herczog Györgyné kémia tanárunk országos szintű versenyekre is nevezte az osztályt és praktikus kézimunka foglalkozásokat tartott a lányoknak. Bukta József matek és fizika tanárunk, olyan extrát is hozott a tanulóknak, mint a fotó és csillagászati szakkör, ami szintén sok gyerek életét meghatározta, nyitottabbak lettek a tudományos világra és a közösségben nem kallódtak el. Összességében elmondható a rimóci iskola egy jó iskola volt, az innen kikerült gyerekek bárhol kerültek, nem maradtak alul, ha igyekeztek. Negyven év távlatából, már az is megállapítható, milyen előnyökkel járt falusi gyerekként felnőni, az egészséges környezet mellett a falu közösségi ereje biztos talajt adott valamennyiünknek.

Az osztály: 1974-1982/ Általános Iskola - Rimóc

Árva Csilla,	Balázs Ágnes,	Balázs Csilla,
Bertók László,	Golyán Tamás,	Jusztin Ervin,
Jusztin Zita,	Király Gyöngyi,	Koczalik Erika,
Kiss László,	Kurucz Tamás,	Laczkó Melinda,
Laczkó Tibor,	+Laczkó Zsolt,	+Percze Mónika,
Percze Melinda,	Percze Tibor,	Szántó Attila,
Virág László,	Vincze Erzsébet,	Vincze Katalin,
Csík Mónika.		

Tanáraink:

Golyán Jánosné Nagy Katalin
Nagy Magdolna
Virág Vincéné Nagy Mária
Veress Attila
Herczog Györgyné
Székely Imréné
Bukta József
Zsedely Lajos
Pócsik Sándor
Pócsik Sándorné
Beszkid János
Szerémi Zoltán

(Az osztálytalálkozót a Varsányi úti Vendégházban tartottuk, amit jó szívvel ajánlunk másoknak is. Kultúralt, rendezett helyszín. A vacsorához a mutatós, finom látványtálakat is Rimócról rendelték a szervezők. Köszönjük!)

